

Τα τύμπανα

Σείς οι άνθρωποι νομίζετε πως μόνο με τα τραγούδια γίνεται μουσική; Δεν ξέρετε τι σας γίνεται. Μουσική χωρίς να χτυπάει και κάποιο κρουστό, όπως λεγόμαστε εμείς τα τύμπανα, τα νταούλια, τα ντέφια και τα τουμπερλέκια γίνεται; Δε γίνεται. Μπορεί το κέφι να το δίνουν μερικές φορές οι μελωδίες, αλλά και μεις με το ρυθμό ζωντανεύουμε αυτό που ακούγεται, είμαστε μια πάρα πολύ καλή παρέα.

Να σας συστηθώ λοιπόν. Η αφεντιά μου λέγεται τύμπανο.

Ένα μεγάλο κομμάτι πετσί που για να δίνει το σωστό ήχο περνάει από πολλούς τρόπους επεξεργασίας.

Πρώτα πρώτα παίρνουμε το δέρμα από ένα μικρό κατσίκι ή από ένα ζώο λίγο πιο μεγάλο, το καθαρίζουμε και το ζύνουμε να μην έχει κανένα σκίσιμο και κανένα κόμπο, το βουτάμε σε νερό με ασβέστη, το αφήνουμε να στεγνώσει και μετά το τεντώνουμε σε ένα μεγάλο ξύλινο τελάρο. Το τεντώνουμε με γερούς σπάγγους ή λεπτά σκοινιά για να είναι πάντα τεντωμένο. Μόνο όταν είναι καλά τεντωμένο δίνει όλο του το κέφι και το ρυθμό που χρειάζεται για το χορό ή το τραγούδι.

Υπάρχει και ένας ξύλινος κόπανος για να το χτυπάμε. Γιατί με το χέρι δεν μπορούμε να χτυπήσουμε όσο δυνατά χρειάζεται.

Όλα τα τύμπανα ή τα ταμπούρλα για να γίνουν περνάνε πάντα από αυτόν τον τρόπο επεξεργασίας και το μόνο που αλλάζει είναι το σχήμα από το τελάρο που θα τεντώσουμε το πετσί.

Τώρα λοιπόν μπορώ να σε πάω σε ένα πάρα πολύ μεγάλο μουσείο που είναι στην Ολλανδία.

Εκεί θα δούμε πολλά μεμβρανόφωνα, όπως λεγόμαστε, και θα ακούσουμε πολλούς διαφορετικούς ήχους. Είναι από χώρες της Αφρικής και της Ασίας και εκείνο που είναι ενδιαφέρον είναι ότι όλα αυτά δεν είναι φτιαγμένα σε εργοστάσια, με επίσημο όνομα, αλλά από τους ανθρώπους που ζουν εκεί, σ' αυτές τις χώρες. Είναι οι λαϊκοί τεχνίτες, που λέμε, που, χωρίς να έχουν σπουδάσει, φτιάχνουν τα μουσικά όργανα που θέλουν για να διασκεδάζουν και να χορεύουν.

Σου μιλάω τόση ώρα και ακόμα και δεν έχεις χτυπήσει κανένα από όλα αυτά που είναι εδώ. Άκου λοιπόν ένα μεγάλο τύμπανο που το σώμα του είναι ένας μεγάλος κορμός δέντρου που τον έχουν σκάψει βαθιά μέσα. Σου άρεσε; Δεν είναι πολύ επίσημος αυτός ο ήχος;

Άλλο χτύπημα τώρα, είναι από μια ρίζα φοινικιάς που τη σκάψανε και τεντώσανε πάνω πάλι ένα μεγάλο κομμάτι πετσί. Θέλεις να χτυπήσεις και συ; Άντε δοκίμασε. Πιάσε τον κόπανο που λέμε και χτύπα... Εν δυο... εν δυο. Σαν παρέλαση. Έτσι μπράβο, είδες τι όμορφα που τα κατάφερες;

Πάμε παρακάτω; Άλλο μικρό αλλά θαυματουργό, με λεπτή φωνή. Αυτό στη μέση είναι λίγο πιο λεπτό για να το κρατάς κάτω από τη μασχάλη σου και να το χτυπάς με τα δύο χέρια. Τουμπερλέκι το λένε. Ένας χτύπος με το ένα χέρι και μετά άλλος με το άλλο χέρι. Μπορείς μαζί και να χορεύεις. Μπράβο, είσαι και πολύ σπουδαίος χορευτής.

Αλλά τώρα θα δοκιμάσουμε το πιο τρελό από όλα... Θέλεις; Άκου! Θα περπατάμε και θα χτυπάμε όποιο βρίσκουμε μπροστά μας. Εδώ που είναι όλα αραδιασμένα, μας περιμένουν να τους πούμε καλημέρα. Θα χτυπάμε όχι με τον ίδιο ρυθμό αλλά και με διάφορους γρήγορους ή αργούς χτύπους, να δούμε τι θα καταφέρουμε. Έτοιμος;

Να σου πω, καλέ μου φίλε, δε νομίζεις ότι αυτό ήταν που άρεσε πιο πολύ σε όλα αυτά τα μεμβρανόφωνα που βρήκαμε εδώ σ' αυτό το μουσείο; Άντε, θα τα ξαναπούμε κάποια άλλη φορά.

Εκείνο που έχω να σου πω είναι ότι όλα αυτά τα όργανα που βρήκαμε μέσα σ' αυτό το μεγάλο μουσείο νομίζω ότι ευχαριστήθηκαν γιατί παίξαμε μαζί τους και δεν περνούσαμε από κοντά τους να τα κοιτάζουμε σαν να είναι περίεργα φαινόμενα. Δε νομίζεις ότι τώρα μας λένε ένα όμορφο αντίο;...

